

Yalnızlığın Vardiyası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Şubat 2022

Yalnızlığın vardiyasında çoğaldım ben çoğalttım da ıssızlığın sözcüklerini ve bakaya kaldığının da müjdecisi idi saydığım şafaklar...

Aklımın tekeri.

Aklımın kırık yamuk dümeni...

Arşı alaya çıkan elemin çatık kaşında sahi saklıydı gün ışığı ve geceyi delen ışıldayan gözlerim...

Ah, göz göze geldim kendimle ve bir Allah'ın kuluna minnet etmediğim de göstergesi elbet başıma yağan nurun huzuruna çıkıp da huzur duyduğum bu devasa aşkın İlahi açılımında yerleşmişti bir kez Allah aşkı benliğimin her noktasına.

Üç noktalı hüznlerden çoktan geçmiştim.

Ne çok da kendimden geçmiş...

Geçkin düşler değildi arkasını topladığım bilakis yeniden doğmaya muktedir bir gündü ve şafak yüreğinin de sarkacı ve sayacı iken disipline ettiğim aşkın kudreti ve uçuşan ilahiler...

Rızkımı veren.

Yaşama ritmini sunan.

Umudun da koşusunda bayrağı taşıdığım.

Bazen devinen putlar nasıl ki muhalif idi İlahi Aşka ve savaş açtım ben bir başıma tüm o müphem ve yalan gölgelere.

Efkârıma yenik düşmezken.

İman gücümle ayakta kaldığının da kanıtı iken güne Besmele ile başladığım ve bir an bile inanırken ve yaşarken tereddüt etmediğim...

Emsalsiz gücü aşkın.

İman gücü hayatın ve şerh düştüğüm binlerce iklimi sırtlanmışken tek iklim tek gün içerisinde bile nelere delalet.

Aşkın fitratı hazanın sunduğu fırsat ve kış güneşinden dahi mahrum olmuşken vardı elbet bir hikmet bu kara kışın her santiminde.

Övündüğümü aşk.

Öğüttümse varsın olsun hayat ya da tarafınca öğütüldüğüm.

Öğütleri atimin ve atalarımın.

Onur duyduğumsa aşkın kiblesinde salındığım bir dün bir bu gün bazense hüznün.

Geniş cepheli bir duvardı belki de düne inşa ettiğim ve devasa bir alan gönül koymadığım kadar gönül verdiğimin de ispatı.

Mevsimler yaprak dökerken.

Yapraklar dalını özlerken.

Tutduğum tek dal bildiğim sevgimden öte nice dala asılı kaldığım ve kökümle de zimmetli iken evrene şah damarımdan yakın olana ta dünden sevdalandığım.

Muhelif gölgeler.
Bazense mağdur ve mağrur.
Kimliğime yağan kar taneleri ve aşkın tecelli ettiği değil bir teselli elbet hikmeti idi Yaratanın.
Aşkın künyesine damlayan gözyaşım.
Miadı dolmayan nice yasım.
Mealim ve de.
Mecalim kalmasa da meramım saklı iken gök kubbede.
Şerh düştüğüm günün gecesi sevap bildiğim bir gülümsemenin geri dönümü ve aşkı şiar edindiğim
ömrün bütünü...
Sevdalı nazirelerim.
Yazmaya doymadığım methiyeler ve şiirlerim.
Yazması dünün yazgısı ömrün yankısı belki de sessizliğimin.
Her sustuğumda mademki vardı bir duyan.
Her yan çizdiğimde sırtımı dayadığım çınarım dağım.
Aşkın aksi...
Yalnızlığınca devşirdiği cübbem.
Bazen huylandığım bazen mızımlandığım ve bitimsiz nazım niyazımla yeter ki kabul göreyim O'nun
katında demenin de mealı iken bitimsiz iyi niyetim ve iç sesim ve işte gölgelerden acılardan arındığım bir
hayatın da sönmezken meşalesi izini sürdüğüm kadar gizini koruyan bir masal gibi bir sır gibi içimi
sadece O'na açtığım asla da refüze edildiğim nice iklim nice merdiven bir inip bir çıktığım ve belliydi işte
umudun şeceresi yoksa gün her gün doğar mıydı en güzel temenniler eşliğinde?
Hırpani düşler yokuşu.
Geniş yürekler parkı.
Aşkınca İlahi kıvılcımları ve her biri yeniden doğmanın eşliğinde salınırken inancın beşiğinde asla da
hoyrat değildi esen rüzgâr...
Ve bizler aşkla düşmüşken yola...
Ve bizler hayatı aşkla telaffuz ederken...
Vardı da elbet bir hikmeti yarınlara güne uyarladığımız nice masaldan da öte bir yoldu işte bizi bekleyen
bilinmez ve kaderin izinde kutsanmış bir sevgiden ve inançtan da yok iken ötesi...